GENERALINĖS ADVOKATĖS
JULIANE KOKOTT IŠVADA,
pateikta 2016 m. kovo 3 d.[1]

Byla C-229/15

Minister Finansów
prieš
Jan Mateusiak

(Naczelny Sąd Administracyjny (Lenkija) pateiktas prašymas priimti prejudicinį sprendimą)

„Mokesčių teisė — Pridėtinės vertės mokestis — Direktyvos 2006/112/EB 18 straipsnio c punktas — Pasiliktų sau prekių apmokestinimas ekonominės veiklos nutraukimo momentu — PVM atskaitos tikslinimo laikotarpio pabaigos pagal Direktyvos 2006/112/EB 187 straipsnio 1 dalį poveikis“

I – **Įvadas**

1. Lenkijos pateiktame prašyme priimti prejudicinį sprendimą kalbama apie labai specifinį apmokestinimo PVM momentą. Jei apmokestinamasis asmuo nutraukia ekonominę veiklą, tuomet valstybės narės gali apmokestinti tuo momentu dar pasiliktą veiklai skirtą turtą, tačiau tik tuo atveju, jei apmokestinamasis asmuo, pasinaudodamas PVM atskaita, atitinkamus veiklai skirto turto objektus prieš tai įsigijo neapmokestintus PVM. Tokiu apmokestinimu siekiama neleisti apmokestinamajam asmeniui naudoti PVM neapmokestintų prekių privatiems poreikiams tenkinti.

2. Pagrindinėje byloje apmokestinamasis asmuo planuoja nutraukti ekonominę veiklą. Prie jo veiklai skirto turto priskiriama pastato dalis, kurią jis jau senokai pastatė pasinaudodamas PVM atskaita. Apmokestinamasis asmuo dabar iškėlė klausimą, ar šios pastato dalies galima neapmokestinti atsižvelgiant į tai, kad ji pastatyta labai seniai ir jau baigėsi galimo vėlesnio PVM atskaitos, taikytos įsigyjant pastato dalį, tikslinimo laikotarpis. Jei nebegalima koreguoti PVM atskaitos, vadinasi, nebėra pagrindo atlikti šį koregavimą tiesiogiai apmokestinant pastato dalį ekonominės veiklos nutraukimo momentu.

3. Vadinasi, ši byla yra susijusi su įvairiais vėlesnio PVM atskaitos tikslinimo metodais. Sąjungos teisės aktuose, reglamentuojančiuose pridėtinės vertės mokestį, šiuo atveju siūlomos įvairios reglamentavimo sistemos, kurios, atrodo, iš dalies sutampa. Todėl Teisingumo Teismas turės pasigilinti į šių reglamentavimo sistemų atskyrimą.

1 — Originalo kalba: vokiečių.

II – **Teisinis pagrindas**

A – *Sąjungos teisė*

4. Pridėtinės vertės mokesčio surinkimas Sąjungoje reglamentuojamas 2006 m. lapkričio 28 d. Tarybos direktyva 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos [2] (toliau – PVM direktyva) [3].

5. Pagal direktyvos 2 straipsnio 1 dalies a punktą PVM objektas yra „prekių tiekimas už atlygį valstybės narės teritorijoje, kai prekes tiekia apmokestinamasis asmuo, veikdamas kaip toks“.

6. PVM direktyvos 18 straipsniu papildoma:

„Valstybės narės gali laikyti prekių tiekimu už atlygį šiuos sandorius, kai:

<…>

c) apmokestinamasis asmuo arba jo teisių perėmėjai pasilieka sau prekes, apmokestinamajam asmeniui nustojus vykdyti apmokestinamą ekonominę veiklą, o PVM už šias prekes, jas įsigijus, <...> buvo visas ar iš dalies atskaitytas, išskyrus 19 straipsnyje nurodytus atvejus.“

7. Minėtame PVM direktyvos 19 straipsnyje yra nuostata, skirta tam atvejui, jei „visas turtas arba jo dalis perleidžiama už atlygį ar neatlygintinai arba perduodamas kaip įnašas į bendrovę“.

8. PVM direktyvos 168 straipsniu apmokestinamajam asmeniui suteikiama teisė į PVM atskaitą:

„Jeigu prekes ir paslaugas apmokestinamasis asmuo naudoja savo apmokestinamiesiems sandoriams, apmokestinamasis asmuo turi turėti valstybėje narėje, kurioje jis vykdo šiuos sandorius, teisę iš PVM, kurį sumokėti jam tenka prievolė, atskaityti:

a) mokėtiną ar sumokėtą PVM toje valstybėje narėje už prekių tiekimą ir paslaugų teikimą, kurį jam atliko ar turi atlikti kitas apmokestinamasis asmuo;

<…>“

9. PVM direktyvos 184–192 straipsniuose reglamentuojamas „atskaitos tikslinimas“. 185 straipsnio 1 dalyje tokiu atveju nustatyta:

„1) Visų pirma atskaita tikslinama, kai pateikus PVM deklaraciją pasikeičia veiksniai, kuriais remiantis buvo apskaičiuota atskaitytina PVM suma <…>“

10. PVM direktyvos 187 straipsniu ši nuostata papildyta taip:

„1) Su ilgalaikiu turtu susijusi PVM atskaita tikslinama penkerius metus, įskaitant prekių įsigijimo ar pagaminimo metus.

<...>

2 — OL L 347, p. 1.

3 — Prieš tai iki 2006 m. gruodžio 31 d. buvo taikoma 1977 m. gegužės 17 d. Šeštoji Tarybos direktyva 77/388/EEB dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo – Bendra pridėtinės vertės mokesčio sistema: vienodas vertinimo pagrindas (OL L 145, p. 1; 2004 m. specialusis leidimas lietuvių k., 9 sk., 1 t., p. 23). Iš esmės PVM direktyva yra tik nauja Šeštosios direktyvos redakcija (žr. PVM direktyvos 3 konstatuojamąją dalį). Todėl šioje byloje taip pat reikia atsižvelgti į teismo praktiką, priimtą dėl atitinkamų Šeštosios direktyvos nuostatų.

Kai įsigytas ilgalaikis turtas yra nekilnojamasis turtas, PVM atskaitos tikslinimo laikotarpis gali būti pratęstas iki 20 metų.

2) Kasmet tikslinamas tik penktadalis už ilgalaikį turtą apskaičiuoto PVM arba, pratęsus tikslinimo laikotarpį, atitinkama jo dalis.

Pirmojoje pastraipoje nurodytas tikslinimas atliekamas remiantis vėlesniais metais atskaitomos sumos metiniais svyravimais, lyginant su tų metų, kuriais prekės buvo įsigytos, pagamintos arba tam tikrais atvejais panaudotos pirmą kartą, atskaitoma suma.“

B – *Nacionalinė teisė*

11. 2004 m. kovo 11 d. Lenkijos prekių ir paslaugų mokesčio įstatymu (suvestinė redakcija Dz. U. Nr. 177, 2011, 1054 pozicija su pakeitimais) reglamentuojamas PVM surinkimas Lenkijos Respublikoje. Įstatymo 14 straipsnyje nustatyta:

„1. Mokesčiu apmokestinamos savos gamybos prekės <...>, kai:

<...>

2) 15 straipsnyje nurodytas apmokestinamasis asmuo, kuris yra fizinis asmuo, nutraukia apmokestinamąją veiklą <...>

<...>

4. 1 ir 3 dalys taikomos prekėms, dėl kurių buvo suteikta teisė mokėtiną mokestį sumažinti pirkimo PVM suma.

5. 1 ir 3 dalyse nurodytais atvejais apmokestinamieji asmenys privalo sudaryti prekių, turimų <...> apmokestinamosios veiklos nutraukimo dieną, fizinį sąrašą <...> Apmokestinamieji asmenys privalo kartu su mokesčių deklaracija <...> pateikti informaciją apie sudarytą fizinį sąrašą <...>

<...>“

12. Lenkijos įstatymo 91 straipsnio 2 dalyje nekilnojamojo turto atveju nustatytas dešimties metų laikotarpis patikslinti PVM atskaitą.

III – **Pagrindinė byla**

13. Pagrindinėje byloje nagrinėjamas teisės aktų, reglamentuojančių pridėtinės vertės mokestį, aiškinimo klausimas, kurį J. Mateusiak 2013 m. pateikė Lenkijos mokesčių administratoriui.

14. J. Mateusiak 1997–1999 m. pastatė gyvenamosios ir komercinės paskirties pastatą. Šis pastatas nuo pat pradžių buvo naudojamas iš dalies privatiems poreikiams tenkinti, iš dalies jo, kaip notaro, veiklai. J. Mateusiak pasinaudojo teise į PVM atskaitą tik dėl tų prekių ir paslaugų, kurias įsigijo statydamas pastato dalį, skirtą naudoti verslo tikslais.

15. Dabar J. Mateusiak klausia Lenkijos mokesčių administratoriaus, ar nutraukęs notaro veiklą jis turi sumokėti PVM už verslo tikslais naudotą pastato dalį. Šiuo atveju jis laikosi nuomonės, kad pastato dalis nebeturėtų būti apmokestinama, nes baigėsi laikotarpis, per kurį galima koreguoti PVM atskaitą dėl pastato dalies. Lenkijos mokesčių administratorius su tokia pozicija nesutiko, todėl J. Mateusiak jo sprendimą apskundė.

IV – **Procesas Teisingumo Teisme**

16. Šiuo metu bylą nagrinėjantis *Naczelny Sąd Administracyjny* (Lenkijos vyriausiasis administracinis teismas) mano, kad Sąjungos teisė byloje turi esminę reikšmę, todėl 2015 m. gegužės 19 d. kreipėsi į Teisingumo Teismą pagal SESV 267 straipsnį dėl šio klausimo:

„Ar PVM direktyvos 18 straipsnio c punktą reikia aiškinti taip, kad, pasibaigus šios direktyvos 187 straipsnyje numatytam tikslinimo laikotarpiui, mokesčių mokėtojo ilgalaikis turtas, kurį įsigydamas jis pasinaudojo teise į PVM atskaitą, mokesčių mokėtojui nutraukus veiklą neturi būti apmokestinamas ir įtraukiamas į likvidacinį sąrašą, nes baigėsi teisės aktuose nustatytas mokesčio, apskaičiuoto įsigyjant minėtą turtą, tikslinimo terminas, kurį lemia nustatytas šio turto panaudojimo mokesčių mokėtojo ekonominei veiklai terminas, ar, neatsižvelgiant į tikslinimo laikotarpį, mokesčių mokėtojo ekonominės veiklos nutraukimo momentu ilgalaikis turtas turi būti apmokestinamas?“

17. Šiuo klausimu pastabas raštu Teisingumo Teismui 2015 m. rugsėjo mėn. pateikė J. Mateusiak, Graikijos Respublika, Lenkijos Respublika ir Europos Komisija.

V – **Teisinis vertinimas**

18. Apibendrinant reikia pasakyti, kad prašymą priimti prejudicinį sprendimą pateikęs teismas nori sužinoti, ar PVM direktyvos 18 straipsnio c punktas taikytinas ir prekėms, pagal 187 straipsnį priskiriamoms prie ilgalaikio turto, kurių atveju jau praėjo šios nuostatos 1 dalyje nurodytas laikotarpis, todėl nebegalima patikslinti PVM atskaitos.

19. Mano manymu, į šį klausimą reikia atsakyti teigiamai. Faktas, kad pasibaigė su preke susijęs tikslinimo laikotarpis pagal PVM direktyvos 187 straipsnio 1 dalį, neturi jokio poveikio jos apmokestinimui pagal 18 straipsnio c punktą.

20. PVM direktyvos 18 straipsnio c punkto tekste nekalbama nei apie apmokestinimo apribojimą laiko atžvilgiu, nei jame minimas 187 straipsnis. Ši aplinkybė tampa dar svarbesnė todėl, kad PVM direktyvos 168a straipsnio 1 dalies antroje pastraipoje, kalbant apie privačiais tikslais naudojamo nekilnojamojo turto apmokestinimą pagal 26 straipsnį, aiškiai nurodomos 184–192 straipsnių nuostatos.

21. Be to, kaip toliau paaiškinsiu, taikant PVM direktyvos 18 straipsnio c punktą taip pat nėra pagrindo atitinkamai taikyti 187 straipsnio.

1. Reglamentavimo sistemų panašumai

22. Taisyklės, reglamentuojančios PVM atskaitos tikslinimą, prie kurių priskiriamas ir PVM direktyvos 187 straipsnis, turi tam tikrų bendrų bruožų su nuostatomis dėl prekių naudojimo privatiems poreikiams tenkinti apmokestinimo, prie kurių priskirtinas 18 straipsnio c punktas.

23. Abiem reglamentavimo sistemomis siekiama neleisti apmokestinamajam asmeniui naudoti prekių, kurios dėl jau suteiktos teisės į PVM atskaitą nėra apmokestinamos PVM, nors vėlesnis jų naudojimo būdas nesuteikia teisės į PVM atskaitą. Remiantis teismo praktika taip vengiama suteikti nepateisinamą ekonominį pranašumą apmokestinamajam asmeniui, palyginti su galutiniu vartotoju, ir abi reglamentavimo sistemos turi padėti užtikrinti PVM atskaitos ir PVM surinkimo atitikimą [4].

4 — Sprendimas *Wollny* (C-72/05, EU:C:2006:573, 35 ir 36 punktai); dar žr. Pasiūlymą dėl Šeštosios Tarybos direktyvos dėl valstybių narių apyvartos mokesčių įstatymų derinimo (COM[73] 950 *final*), p. 7 dėl 5 straipsnio 3 dalies, kurioje abi reglamentavimo sistemos laikomos tam tikru aspektu tarpusavyje pakeičiamomis.

24. Todėl PVM atskaitos tikslinimo nuostatos PVM direktyvos 184 straipsnyje ir paskesniuose straipsniuose yra tiesiogiai susiejamos su PVM atskaita. Teisė į PVM atskaitą pagal PVM direktyvos 167 straipsnį kartu su 63 straipsniu nuolat suteikiama dar tuo momentu, kai įsigyjama prekė, remiantis jos *numatomu* naudojimu. PVM direktyvos 168 ir 169 straipsniais reglamentuojama, koks naudojimas suteikia teisę į PVM atskaitą. Suteikiant šią teisę visada keliama sąlyga, kad apmokestinamasis asmuo naudotų įsigytą prekę apmokestinamiesiems sandoriams. Remiantis teismo praktika, tikslinimo taisyklėmis siekiama padidinti PVM atskaitos tikslumą: nuo prekės įsigijimo momento kontroliuojama, ar apmokestinamasis asmuo ją *faktiškai* naudoja tikslams, kurių siekiant suteikiama teisė į PVM atskaitą [5]. Ilgalaikio turto atveju šios kontrolės laikotarpis pagal PVM direktyvos 187 straipsnio 1 dalį siekia nuo 5 iki 20 metų.

25. Tačiau taisyklės dėl prekių naudojimo privatiems poreikiams tenkinti siejamos ne su teise į PVM atskaitą, bet su tuo, kad privatus naudojimas apmokestinamas PVM (nekreipiant dėmesio į jau kartą suteiktą teisę į PVM atskaitą). PVM direktyvos 26 straipsnio 1 dalies a punktas apima prekės, kuri vis dar sudaro veiklai skirto turto dalį, naudojimą privatiems poreikiams tenkinti [6], o apmokestinimo momentas pagal 16 straipsnį ir 18 straipsnio c punktą yra siejamas su prekės perskyrimu iš veiklai skirto turto apmokestinamojo asmens privačiam turtui. Vykdant veiklą toks perdavimas pagal PVM direktyvos 16 straipsnį laikomas prekės sunaudojimu ir būtinai apmokestinamas. Be to, PVM direktyvos 18 straipsnio c punktu valstybėms narėms suteikiama galimybė apmokestinti prekės perdavimą iš veiklai skirto turto į privatų turtą, jei taip atsitinka nustojus vykdyti ekonominę veiklą [7].

2. Reglamentavimo sistemų skirtumai

26. Abiem reglamentavimo sistemomis (PVM apskaitos tikslinimu ir naudojimo privatiems poreikiams tenkinti apmokestinimu) siekiama panašių tikslų, tik skirtingais būdais. Nors Teisingumo Teismas nurodė, kad abi sistemos turi tą patį ekonominį poveikį [8], jų prielaidos ir teisinės pasekmės nėra tokios pat.

27. Viena vertus, aš jau kitu atveju išsamiau paaiškinau, kad teisės normos, reglamentuojančios naudojimo privatiems poreikiams tenkinti apmokestinimą, yra laikytinos specialiosiomis teisės normomis, palyginti su teisės normomis, reglamentuojančiomis PVM atskaitos tikslinimą [9].

28. Antra vertus, PVM atskaitos tikslinimas yra atgalinį poveikį turinti koregavimo taisyklė, nors naudojimo privatiems poreikiams tenkinti apmokestinimas taip pat apima veiklai skirto turto vertės pokytį nuo prekės įsigijimo iki jos naudojimo privatiems poreikiams tenkinti pradžios. Pagal PVM direktyvos 74 straipsnį apmokestinamoji vertė sunaudojimo atveju (16 straipsnis) ir veiklos nutraukimo atveju (18 straipsnio c punktas) yra prekės vertė sunaudojimo momentu [10] ir (arba) veiklos nutraukimo momentu [11].

5 — Žr. sprendimus *Centralan Property* (C-63/04, EU:C:2005:773, 57 punktas), *TETS Haskovo* (C-234/11, EU:C:2012:644, 31 punktas), *Pactor Vastgoed* (C-622/11, EU:C:2013:649, 34 punktas) ir FIRIN (C-107/13, EU:C:2014:151, 50 punktas); be to, žr. mano išvadą byloje *TETS Haskovo* (C-234/11, EU:C:2012:352, 27 ir 28 punktai).

6 — Šiuo metu išimtis taikoma pakeistam nekilnojamojo turto naudojimui privačiais tikslais, kai nekilnojamasis turtas nuo pradžių naudojamas ir privačiais, ir verslo tikslais pagal PVM direktyvos 168a straipsnio 1 dalies antrą pastraipą. Šis straipsnis buvo įtrauktas 2009 m. gruodžio 22 d. Tarybos direktyvos 2009/162/ES, iš dalies keičiančios Direktyvos 2006/112/EB dėl pridėtinės vertės mokesčio bendros sistemos įvairias nuostatas, 1 straipsnio 12 punktu (OL L 10, p. 14).

7 — Kadangi Lenkijos Respublika pasinaudojo galimybe, numatyta PVM direktyvos 18 straipsnio c punkte, šioje byloje nereikia gilintis į klausimą, ar į 16 straipsnio taikymo sritį, nepaisant tos specialios nuostatos, patenka ir sunaudojimas veiklos nutraukimo momentu, žr. Sprendimą *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2001:280, 87 punktas) ir generalinio advokato F. G. Jacobs išvadą sujungtose bylose *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2000:700, 83 punktas).

8 — Sprendimas *Uudenkaupungin kaupunki* (C-184/04, EU:C:2006:214, 30 punktas).

9 — Žr. mano išvadą byloje *van Laarhoven* (C-594/10, EU:C:2011:820, 25 punktas).

10 — Sprendimas *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2001:280, 80 punktas).

11 — Sprendimas *Marinov* (C-142/12, EU:C:2013:292, 33 punktas).

29. Tai galima paaiškinti apmokestinimo tikslu tais atvejais, kurie viršija net pirkimo mokesčio atskaitos tikslinimo tikslą. Remiantis teismo praktika apmokestinimas pagal PVM direktyvos 16 straipsnį turi užtikrinti vienodą požiūrį į apmokestinamąjį asmenį, kuris naudoja prekes, be kita ko, savo privatiems poreikiams tenkinti, ir į galutinį vartotoją, kuris įsigyja tos pačios rūšies prekių [12]. Teisingumo Teismas panašiai argumentuoja dėl PVM direktyvos 18 straipsnio c punkto: apmokestinimu siekiama užkirsti kelią tam, kad nutraukus apmokestinamą veiklą prekės būtų galutinai sunaudojamos nesumokant mokesčio [13]. Tai reiškia, kad apmokestinamasis asmuo, kuris galutiniam sunaudojimui privatiems poreikiams tenkinti gauna prekę iš savo įmonės, turi būti apmokestinamas PVM taip, tarsi jis būtų įsigijęs tokią prekę iš kito apmokestinamojo asmens. Vadinasi, prekių tiekimas iš trečiojo asmens ir prekių tiekimas sau pačiam yra traktuojami vienodai.

3. Lygiagretus reglamentavimo sistemų taikymas

30. Todėl, atsižvelgiant į šiuos skirtumus, abi reglamentavimo sistemos (kaip jau nurodė Teisingumo Teismas) [14] taikytinos lygiagrečiai ir nepriklausomai viena nuo kitos.

31. Tačiau abi sistemas (kaip jau teisingai pabrėžė generalinė advokatė C. Stix-Hackl) [15] reikia taip koordinuoti, kad būtų išsaugotas mokesčių neutralumo principas. Pagal šį principą reikia vengti, be kita ko, dvigubo apmokestinimo [16].

32. Galima teigti, kad PVM atskaitos tikslinimas dėl darbo, atlikto įsigijus prekę, yra reikšmingas tik tiek, kiek tas darbas dar nėra apmokestintas apmokestinant prekės sunaudojimą [17]. Kitu atveju apmokestinamasis asmuo turėtų du kartus sumokėti PVM. Ta pati taisyklė taikoma ir atvirkščiai: prekės sunaudojimas gali būti apmokestinamas tik tiek, kiek jo įsigijimas ir išsaugojimas suteikė teisę ir į PVM atskaitą [18].

33. Tačiau šioje byloje pagal mokesčių neutralumo principą nereikalaujama, kad apmokestinti pagal 18 straipsnio c punktą būtų leidžiama tik per tą laikotarpį, kurį apima PVM direktyvos 187 straipsnio 1 dalies tikslinimo laikotarpis. Neatrodo, kad būtų taikomas dvigubas apmokestinimas.

34. Apmokestinimas pagal PVM direktyvos 18 straipsnio c punktą, remiantis nuostatos tekstu, gali būti taikomas tik tada, jei įsigijus prekę buvo atskaitytas PVM. Tuomet ji yra neapmokestinama ir priskiriama prie veiklai skirto turto. Tačiau jei prekė nustojus vykdyti veiklą dar turi likutinę vertę, vadinasi, ji dar nėra sunaudota vykdant ekonominę veiklą, todėl jos vėlesnis naudojimas privatiems poreikiams tenkinti turi būti (pirmą kartą) apmokestintas, nebent taikomas neapmokestinimas [19].

35. Be to, tokiu atveju kalbama apie iš principo tą patį apmokestinimą, kuris neabejotinai būtų taikomas pagal PVM direktyvos 2 straipsnio 1 dalies a punktą, jei J. Mateusiak būtų pardavęs pastatą tuo pačiu momentu. Todėl apmokestinimas pagal PVM direktyvos 18 straipsnio c punktą, kuris taikomas neatsižvelgiant į tikslinimo laikotarpį pagal 187 straipsnio 1 dalį, taip pat užtikrina PVM sistemos neutralumą tiek, kiek juo nedaroma jokio poveikio apmokestinamojo asmens ekonominiams sprendimams.

12 — Žr., be kita ko, sprendimus *de Jong* (C-20/91, EU:C:1992:192, 15 punktas), *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2001:280, 56 punktas) ir *BCR Leasing* (C-438/13, EU:C:2014:2093, 23 punktas).

13 — Sprendimas *Marinov* (C-142/12, EU:C:2013:292, 27 punktas).

14 — Sprendimas *Uudenkaupungin kaupunki* (C-184/04, EU:C:2006:214, 29 punktas); dar žr. generalinio advokato F. G. Jacobs išvadą byloje *Charles ir Charles-Tijmens* (C-434/03, EU:C:2005:48, 54 punktas).

15 — Generalinės advokatės C. Stix-Hackl išvada byloje *Uudenkaupungin kaupunki* (C-184/04, EU:C:2005:557, 26 punktas).

16 — Sprendimai *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2001:280, 76 punktas) ir *NLB Leasing* (C-209/14, EU:C:2015:440, 40 punktas).

17 — Sprendimas *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2001:280, 95 punktas).

18 — Žr. Sprendimą *Fischer ir Brandenstein* (C-322/99 ir C-323/99, EU:C:2001:280, 74–76 punktai); taip pat žr. Sprendimą *Property Development Company* (C-16/14, EU:C:2015:265, 42 punktas) dėl apmokestinamosios vertės dabartiniame PVM direktyvos 74 straipsnyje.

19 — Šiuo atveju turimas omenyje PVM direktyvos 135 straipsnio 1 dalies j punktas.

VI – **Išvada**

36. Todėl Teisingumo Teismui siūlau į *Naczelny Sąd Administracyjny* (Lenkijos vyriausiojo administracinio teismo) klausimą atsakyti taip:

Direktyvos 2006/112/EB 18 straipsnio c punktas taikomas ir prekėms, dėl kurių pagal šios direktyvos 187 straipsnio 1 dalį PVM atskaitos tikslinimo laikotarpis veiklos nutraukimo momentu jau yra pasibaigęs.